

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zast. Mgr. Filipem Svobodou, advokátem se sídlem Prvního pluku 347/12a, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 2. 2018, čj. ÚOHS-R8/2018/IN-05771/2018/310/TFr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2020, čj. 30 A 56/2018-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Filipa Svobody, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 15. 12. 2017 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žalovaného o poskytnutí prvostupňového rozhodnutí ze dne 15. 12. 2017, jímž byla společnosti Globus udělena pokuta ve výši 183 187 559 Kč za porušení zákona o významné tržní síle. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2017 žalovaný podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost žalobce odmítl, a to z důvodů uvedených v § 2 odst. 3 téhož zákona ve spojení s § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Předseda žalovaného rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného se žalobce bránil žalobou, které krajský soud rozsudkem vyhověl, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S odvoláním na judikaturu krajský soud dovodil, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně

hospodářské soutěže nezakládá vyluku z poskytování informací dle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud nenařídil žalovanému požadované informace poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím), neboť žalovaný ve správním řízení doposud nehodnotil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti vymezené v § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by za této situace nařídil povinnému subjektu informaci poskytnout, rozhodoval by o otázce, která dosud vůbec nebyla správním orgánem posouzena, uzavřel krajský soud.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností. V ní nejprve shrnuje podstatu celé věci. Následně obsáhle polemizuje s dosavadní judikaturou a obhajuje svůj právní názor, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže vylučuje poskytnutí nepravomocného rozhodnutí stěžovatele v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[4] Žalobce ve vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Upozorňuje, že judikatura k této věci je jednotná. Argumentace stěžovatele je ostatně rozporná s jinými jeho kroky – žalobce upozorňuje na připravovanou novelu zákona o ochraně hospodářské soutěže, kterou předložil stěžovatel, a na to, že v této novele má být vyloučeno poskytování nepravomocných rozhodnutí stěžovatele (žalobce též vyjmenovává nesouhlasné připomínky jednotlivých připomínkových míst, v prvé řadě ministerstva spravedlnosti a veřejného ochránce práv).

[5] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Jedinou otázkou, kterou musí v tomto rozsudku NSS vyřešit, je, zda § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže vylučuje poskytnutí nepravomocného rozhodnutí stěžovatele v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato otázka byla již vyřešena judikaturou NSS, se kterou ovšem stěžovatel nesouhlasí a domáhá se její revize. NSS však považuje veškeré argumenty, které nyní stěžovatel snesl, za nepřesvědčivé. Judikatura se s nimi již v minulých rozhodnutích pádně vypořádala.

[8] Podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže platí, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (stěžovatel) kromě výkonu pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona *zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí*.

[9] Stěžovatel se snaží z tohoto ustanovení „vyrobit“ vyluku z poskytování nepravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Argumentuje, že je-li povinen zveřejňovat pravomocná rozhodnutí, nesmí zveřejňovat rozhodnutí nepravomocná. V tomto stěžovatel směšuje poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím a zveřejňování rozhodnutí podle zákona o ochraně hospodářské soutěže. Pokud by stěžovatel začal zveřejňovat všechna svá nepravomocná rozhodnutí, jistě by jednal nad rámec toho, co mu ukládá zákon o ochraně hospodářské soutěže. Právě uvedené však vůbec nevylučuje, aby se žalobce domohl poskytnutí nepravomocného rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[10] Jak již stěžovateli vysvětlil NSS v rozsudku ze dne 13. 1. 2020, čj. 7 As 245/2019-28 (věc *Seznam.cz*), § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže není formulován jako důvod pro odmítnutí informace požadované na základě individuální žádosti. Smyslem § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže není omezit poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[11] NSS ve věci 7 As 245/2019, *Seznam.cz*, uvedl, že smysl a funkce § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou srovnatelné s podobným § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, podle něhož *Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese* (k tomu viz rozsudky ze dne 8. 10. 2015, čj. 10 As 126/2015-33, ze dne 24. 3. 2016, čj. 3 As 66/2015-30, a ze dne 20. 9. 2017, čj. 9 As 230/2016-37). Zákonodárce v § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže pouze ukládá stěžovateli nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím, které informace (pravomocná rozhodnutí) má bez dalšího zveřejňovat na internetu. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže (stejně jako cit. § 123 zákona o veřejných zakázkách) není formulováno jako důvod pro odmítnutí poskytnout informace požadované na základě individuální žádosti.

[12] Smyslem § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže bylo posílit informovanost veřejnosti o činnosti stěžovatele, a to v současnosti zdaleka neúčinnější formou, tedy prostřednictvím internetu. Dovožovat z tohoto ustanovení, že by poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo protizákonné, je absurdní. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím nadstandard, který nevylučuje aplikaci posléze uvedeného zákona na jiná než pravomocná rozhodnutí (podobně ve vztahu k § 123 zákona o veřejných zakázkách shora cit. rozsudek 10 As 126/2015, bod 24).

[13] Rovněž názor stěžovatele, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže je nutno vyložit argumentem *a contrario*, je nesmyslný. Tento argument nelze v souladu s pravidly jeho užití vztáhnout mimo referenční rámec zákona o ochraně hospodářské soutěže a vyvozovat z něj např. jakékoliv důsledky pro zákon o svobodném přístupu k informacím. Tedy ani publikace nepravomocného rozhodnutí stěžovatele na internetu z důvodu aplikace § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být žádným způsobem v rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže (podobně ve vztahu k § 123 zákona o veřejných zakázkách shora cit. rozsudek 10 As 126/2015, bod 25).

[14] Rovněž k argumentaci o možných zásazích do práv třetích osob se již NSS vyjádřil: „*zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje širokou škálu prostředků majících za cíl zabránit porušení práv subjektů (jak soukromých, tak veřejných), jichž se mohou poskytované informace zprostředkovaně týkat (viz zejména § 9 a § 11 daného zákona)*“ (rozsudek 7 As 245/2019, *Seznam.cz*, bod 17). Proto není třeba dále reagovat na celou kaskádu argumentů stěžovatele o možných nepřijatelných zásazích do práv třetích osob, které jsou účastníky řízení před stěžovatelem, včetně údajně protiústavního zásahu do jejich práva podnikat, bude-li (nepravomocné) rozhodnutí poskytnuto žalobci. Ostatně některé úvahy stěžovatele nedávají rozumný smysl – stěžovatel tvrdí, že nepravomocné rozhodnutí může obsahovat informace ze správního spisu, „který je ze zásady neveřejný“. NSS ale upozorňuje, že stejné informace přece může obsahovat též rozhodnutí pravomocné.

[15] Odkaz stěžovatele na náleze ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (N 188/87 SbNU 77), *město Zlín*, není namístě. Tento náleze se týkal žádosti o informaci o platech osob ve veřejné správě. Závěry tam uvedené, včetně povinnosti žadatele o informaci uvést účel takovéto žádosti, nelze přenášet mimo specifickou oblast žádostí o informace o platech. Krom této velmi specifické problematiky stále platí, že žadatel o informaci v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím v zásadě nemusí uvádět účel (důvod) své žádosti.

[16] NSS tedy uzavírá, že veškeré argumenty stěžovatele jsou nedůvodné. Lze vyslovit přesvědčení, že stěžovatel napříště bude jednotnou judikaturu správních soudů respektovat a nebude podávat zjevně beznadějně kasační stížnosti. Těmito stížnostmi evidentně poškozují

právo žalobce na bezodkladné projednání jeho žádosti. Poškozuje však též smysl existence NSS, jehož funkcí jistě není donekonečna opakovat závěry tímto soudem již mnohokrát vyřčené. Jako jediný smysl této kasační stížnosti se tak jeví oddálení samotného rozhodnutí stěžovatele o žalobcově žádosti, což je však v právním státě nepřijatelné.

[17] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, naopak plný úspěch měl žalobce. Proto je stěžovatel povinen nahradit úspěšnému žalobci náklady zastoupení ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokát je plátcem DPH, odměna za zastupování se tak zvyšuje o tuto daň ve výši 21 %. Výsledná částka činí 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu